

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Corona Avrea Svper Mithram Romani Pontificis

Raynaud, Théophile

Romae, 1647

Prænotatio I. Qui S. Petri tituli, Romanis Pontificibus eius successoribus
aptari possint.

urn:nbn:de:hbz:466:1-10481

PROLEGOMENA.

Aliqui tituli Romani Pontificis cadunt in eum explicitissime, atque formaliter, atque adeò in illis Pontifici accommodandis non est collocanda opera. Sunt verò alij, qui non ita aperte Pontificem afficiunt: sed aliò potius spectare videntur prima fronte. Eiusmodi sunt nonnulla sancti Petri, & Ecclesie elogia, ac etiam qua de sede Apostolica, & clauibus Regni Cælorum vel Ecclesie, aut de Petri gladio pronunciantur; Vnde perillustres Pontificis tituli erui possunt; sed præmissa scrutatione, & disquisitione aliqua, cui nunc exhibende, prænotationibus aliquot ad scopum propositum viam munio.

PRÆNOTATIO I.

Qui Sancti Petri tituli, Romanis Pontificibus eius successoribus aptari possint.

EST quidem Romanus Pontifex, vt Christi Vicarius, ita Sancti Petri in ea Christi Vicaria præfectura successor. Nam Hæretici diffidentes S. Petrum Romæ sedisse, helleboro indigent; neque tamen omnes tituli, quibus Sanctus Petrus honestatus legitur, in eius successores cadere sunt censendi. Distinctio igitur adhibenda est. Nam ali-

A   qui

qui tituli sancto Petro tributi, afficiunt eum ratione dignitatis Vicarij Christi, & Pastoris vniuersalis: alij verò in eum cadunt, non prout Petrum, sed prout Simonem; idest, non qua fundamentum, & Petram Ecclesiæ, sed qua priuatum hominem, & personam singularem. Priores tituli, V.G. titulus *Ianitoris Calorum*, vel, *magistri Ecclesiæ ac Pastoris supremi*, sunt alijs Pontificibus Romanis communes cum sancto Petro, sicut dignitas Pontificia, eadem est in vtrisque. Non enim aliam, vel plenioram, aut maiorem potestatem Pontificiam accepit à Christo S. Petrus, quàm quilibet posteriorum Romanorum Pontificum: quia cum potestas Pontificia sit collata Sancto Petro in bonum Ecclesiæ, quæ ad finem vsque seculi duratura erat, necesse fuit tantundem potestatis tribui cuilibet Pontifici, Ecclesiam suo tempore moderanti, quantum tributum est Sancto Petro, pro eo tempore, quo Ecclesiæ præfuit. Idque volebat Sanctus Augustinus infra, adducendus, cum dixit, *Claues tributas esse S. Petro in persona Ecclesiæ*. Et cum dixit. *Claues non Petro, sed Ecclesiæ fuisse traditas*: quia scilicet vt fusè prosequitur Dungalus contra Claudium Taurinensem, hæc D. Augustini, loca excutiens, pag. 182. *Claues non sunt traditæ Sancto Petro, quatenus homini singulari, resumendæ, cū Sanctus defecisset; sed traditæ sunt Sancto Petro, prout personæ publicæ, atque adeò etiam omnibus, qui ei pro tempore sufficerentur in Ecclesiæ gubernatione. Itaque tales Sancti Petri titulos meritò inferemus syllabo nostro, quippe omnibus alijs supremis Ecclesiæ moderatoribus æque communes, cum omnes ea in re Petrum exhibeant, sintque representatiuè idem, quod Petrus: sicut quilibet Regum posteriorum, exhibet primum, in quem cum iure successione collata est regendi potestas.*

Est verò id in re nostra adeò exploratum, vt frequentissimè nomen Principis Apostolorum vsurpatum legatur pro Pontifice, etiam post multa sæcula sedente. Sic in
libello

libello de exilio sancti Martini Papæ, Pyrrhus dicitur venisse Romam, *ad vestigia B. Petri*; hoc est ad Theodorum Pontificem tunc sedentem. Eodem sensu sanctus Innocentius I. Epistola ad Concilium Mileuitanum (est 93. inter Augustinianas) sic scribit [Quoties fidei ratio ventilatur, arbitror, omnes fratres CoEpiscopos nostros, non nisi ad Petrum, idest sui nominis, & honoris authorem, referre debere, velut nunc retulit vestra dilectio.] Retulerant autem ad ipsum Innocentium; ad quem proinde referre, idem fuit, quod referre ad Sanctum Petrum. Non minùs apertè Agatho Papa Epist. ad Constantinum Quartum, *Petrum* pro sui temporis Petro, hoc est, pro Sancti Petri successore tunc Ecclesiam moderante, his verbis accipit. [Petri auctoritatem utpote Apostolorum omnium Principis, semper omnis Catholica Christi Ecclesia, & vniuersalesynodi fideliter amplectentes, incunctissecutæ sunt, omnesque venerabiles Patres Apostolicam eius doctrinam amplexi: per quam probatissima Ecclesiæ Christi luminaria claruerunt. Et sancti quidem Doctores Orthodoxi venerati, atque sequuti sunt; hæretici autem falsis criminationibus ac derogationum odijs insequuti.] Sanctus Bonifacius varijs locis annotatis à Pithoeo in Glossario, vocatur *missus Sancti Petri*, idest Gregorij, vel Zachariæ Romanorum Pontificum tunc sedentium. Eulalius item Syracusanus auertens sanctum Fulgentium à destinata ad Monachos Ægyptios peregrinatione, ut ex eorum Institutione formaretur in probatum Monachum, rationem reddit, (ut refertur in actis Sancti Fulgentij c. 12.) quod omnes illi Monachi essent abiuncti à communionem B. Petri, idest Romani Pontificis tunc sedentis. In formatis litteris, pro tessera Catholicismi, & communionis cum Romano Pontifice, tunc regente Ecclesiam (id enim est esse Catholicum, iuxta Sanctum Ambrosium in Satyri Monodia,) ex decreto Magni Nicæni Concilij, post litteras initiales nominum Græcorum,

4
 rum, *Patris, & Filij, & Spiritus sancti*, ponebatur littera *P.* initialis nominis *B. Petri*; Quo ipso significabatur, eum, cui litteræ illæ tradebantur, esse Catholicæ communionis, & nexum cum Romano Pontifice, tunc Ecclesiæ vniuersalis Rectore. Denique Stephanus III. vt se sui temporis Petrum ostenderet, cum daret litteras ad Principes Francorum, quibus vrgebat eos, vt præsto essent Romanæ Ecclesiæ afflictissimæ, exarauit litteras nomine Sancti Petri, quæ in volumine Pontificiarum Epistolarum ad Francos, olim studio Caroli Magni confectæ, & nuper à Gretsero publici Iuris factæ, recensentur tertio loco; extantque etiam apud Baronium anno 755. Hæc exploratum reddunt, titulos tributos Sancto Petro, prout vniuersali Pontifici, in quoslibet eius successores cadere; quandoquidem ipso quoque Petri nomine insigniuntur.

Tantum adhibenda est limitatio pro paucis quibusdã titulis, qui ita cadunt in Sanctum Petrum, prout Pontificem, vt tamen ob circumstantias restringantur ad tempus Pontificatus solius Sancti Petri, vel non multum vterius diffundantur. Hoc vt aperiã, præmittendum est, quid Iuris esset Sancto Petro prout Pontifici, in alios Apostolos, quandiũ fuere superstites, & quibus titulis ea ex causa, sit honestatus: Nimirum à Sancto Chrysofomo dictus est, *primus Chori Apostolorum*: à Sancto Clemente, *primitiæ vocationis discipulorum*: Ab alijs, *os Apostolorum, & Princeps Apostolici Cœtus eiusque vertex*. Similia ex varijs Patribus addensat Iustinia. disp. I. Prolego. in Paulum c. 9. n. 5. & 6. quæ constare debet, non sonare nudam vocationis anteceffionem, vt absurdè commenti sunt quidam Sectarij. Nam anteceffionem quidem ratione vocationis, non habuit Sanctus Petrus, sed Sanctus Andreas, de quo propterea Hesychius Orat. de eo ait. [Primò est in Apostolorum coronam vocatus, quasi columna primùm affixus est in Ecclesia, & ante Petrum Petrus, fundamentique fundamentũ: qui primitiarum fuit Prin-

ci-

cipium, qui antequàm vocaretur, alios vocat ad Dominum, quique ante consignat, quàm consignaretur; qui antequàm adducatur, adducit.] Nec minùs concinnè Sanctus Athanasius in Sancti Andreae Encomio. [Andreas Apostolorum prima plantatio. Hic Christi disciplinae portas aperuit. Hic Propheticae agriculturae fructus primus vindemiauit: speique dono praestans caeteris, primus eum quem omnes expectabant, amplectitur; primus veteris instituti praecipua, constituto terminari tempore comprobauit; primus Moyse linguam cohibuit.]

Non igitur primatus Apostolici Chori in Sancto Petro ad antecessorem ratione vocationis referendus est, sed ad auctoritatem, qua potitus est super Collegas Apostolos. Eam quippè auctoritatem, rectè agnoscit Sanctus Thomas 4. contra Gent. c. 76. & Bellarminus l. 1. de Romano Pontif. c. 9. Praeueruntque Anaclet. Epist. 3. & Sanctus Leo, Epist. 84. quae est ad Anastasium Thessalonicensem. c. 11. Vbi sic praeter coetera. [Inter Beatissimos Apostolos, in similitudine honoris fuit quaedam discretio potestatis; & cum omnium par esset electio; vni tamen datum est, vt coeteris praemineret.] An expressit Sanctum Cyprianum cuius illa sunt. l. de Vnit. Eccles. nu. 4. [Hoc erant utique, & coeteri Apostoli, quod fuit Petrus, pari consortio praediti, honoris, & potestatis; sed exordium ab vnitatem proficiscitur. Primatus Petro datur, vt vna Christi Ecclesia, & Cathedra vna monstratur.] Notanda sunt verba illa. *In simili honore, & illa; pari consortia honoris praediti.* Nam ea verba aperte ferunt, omnes Apostolos fuisse aequales quoad suae Iurisdictionis fontem, & missionem à Christo acceptam. Omnes enim sunt à Christo electi in Apostolos. Omnibus, Matth. 18. sunt promissae Coeli clauis, idest Iurisdictione in orbem vniuersum & personalis potestas in totam Ecclesiam, quae re ipsa exhibita est Matth. & Marci vltimo, vbi omnes iussi sunt ire, & docere omnes gentes & Ioan, 20. Vbi omnes mit-

tun-

tuntur, sicut ipse Christus erat missus à Patre. Idque esse de ratione dignitatis Apostolicæ, notat Sanctus Thomas. 1. Cor. 12. *sub finem*. Annuunt Patres illi, qui omnes Apostolos fuisse dignitate pares, & ius præsentium per totum orbem tenuisse affirmant, quod de Sancto Paulo habet Chrysostomus in c. 2. ad Galat. ad illud, *qui operatus est Petro in Apostolatam*. Petrus Dam. Opusc. 35. c. vlt. ac ex parte Eucher. hom. de Natali Apost. Et de alijs Apostolis varij apud Iustinianum Prolegomenis in Paulum. disp. 1. c. 9. Consentiant Theologi magna ex parte. Videndus Suarez l. 4. de Leg. c. 3. n. 4. Et disp. 10. de Fide. s. 1. n. 3. Molina Tract. 5. de Iust. disp. 4. c. 10. *ad tertium argumentum*, & Bellarm. l. 4. de Pontif. cap. 23. Displacent autem nonnulli, qui volunt Apostolos reliquos accepisse iurisdictionem à sancto Petro, vt Turrecrem. ad articulum primum Basileensium à num. 22. Isolanus. l. 2. de Imper. milit. Eccles. tit. 1. q. 1. Ioannes Stephanus Valentinus l. de Potest. coactiua Summi Pontif. c. 12. nu. 2. & Magalian. in Proæmio Epist. 1. ad Timoth. sect. 11. Hoc puto falsum, lubensque agnosco, omnes Apostolos Iurisdictionem à Christo immediatè accepisse.

Et tamen addo, Sanctum Petrum speciali modo claves accepisse, & prærogatiua Iurisdictionis esse potitum, quippè qui aliorum erat Pater, vt loquitur Clemens Romanus. Epist. 1. & 2. atque adeò poterat alijs præcipere, & eos si res ferret, huc, aut illuc mittere. Idem omnium curam tanquã Christi Ouium habebat, vt Sanctus Chrysostomus notauit Ioan. 21. & accuratè prosequitur Bellarminus l. 1. de Pontif. c. 16. Solus poterat vniuersale Concilium indicere, eò aduocando omnes alios Apostolos, vt Salas benè admonuit. 1. 2. Tract. 15. disp. 8. sect. 3. nu. 20. Solus poterat de vniuersali ordine aliquid statuere, & leges vniuersales sciscere; aliorum verò Apostolorum leges mutare, aut reuocare. Et quod caput est, eius solius potestas vniuersalis, erat ordinaria; cæterorum autem

autem non nisi delegata, & cum ipsis extinguenda. Ita vt sicut potestas Vicarij generalis idem cum Episcopo Tribunal fortiti, tametsi amplitudine extensiuam, siue quoad obiecta, & loca, potest esse par auctoritati Episcopali, salua subiectione ad Episcopum: ita Apostoli omnes, tametsi Petro æquales honore, quoad amplitudinem extensiuam, & fontem Iurisdictionis personalis vniuersalis, tamen in ea ipsa æquali auctoritate, Petro suberant: non quidem, vt eius Vicarij (nam in hoc deficit analogia, quam non est opus quadrare, quoad omnia,) sed quatenus ei subordinati, prout capiti supremo Ecclesiæ ipsorumque etiam Apostolorum. Quod ferunt illa Sancti Cypriani l. de Vnit. Eccles. n. 11. [Super illum vnum ædificat Ecclesiam suam, & illi pascendas mandat oues suas. Et quamuis Apostolis omnibus post resurrectionem suam parem potestatem tribuat, & dicat, *sicut misit me Pater, & ego mitto vos: accipite Spiritum sanctum: si cui remiseritis peccata, remittuntur illi, si cui tenueritis, tenebuntur*; tamen vt vnitatem manifestaret, vnã Cathedram constituit, & vnitatis eiusdem originem, ab vno incipientem, sua auctoritate disposuit.] Id ipsum factis comprobasse Sanctum Petrum, ostendit Bos. l. 18. de Signis c. 2. nonnullis rationibus, præsertim ex necessitate limitandi Diocœses. Idem astruit S. Thom. 4. contra Gent. c. 76. & Bellarm. l. 1. de Pontif. c. 9. Plures suppeditant, qui in hoc genere vberes sunt, recentiores Scholastici, & Hæreseologi, præsertim Caietan. Tom. 1. Opusc. tract. 1. c. 3. & tract. 3. c. 5. Onufr. l. 1. de Primatu Petri part. 1. c. 5. Sanderus. l. 2. de Claue David. c. 5. Azor. tom. 1. l. 4. c. 11. *ferè initio*. & Maucler. p. 2. de Monarch. l. 14. c. 10.

Sic constituta ordinaria Sancti Petri in Collegas Apostolos potestate, perspicuè sequitur, aliquos ex titulis, Sancto Petro quatenus Pontifici vniuersali delatis, non posse omnibus successoribus tribui, vt affirmabam; eos nimirum, qui spectant personas ipsas coeterorū, quamuis
illi

illi tituli, qui ius in Apostolica decreta inuoluunt, æquè ad successores S. Petri transfundantur. Declaro vtrumque & in primis, certum est, Pontifices qui sancto Petro successerunt, idem ius habuisse in reliquos Apostolos, (quandiu aliqui eorum fuere superstites,) quod Sanctus Petrus habuerat. Nam potestas ad Sancti Petri successores transfusa, fuit illa ipsa quam adeptus est Sanctus Petrus, non vt Apostolus, vel vt talis homo, sed vt Pastor ouium, & caput Ecclesiæ; quia ea potestas ob perpetuò duraturam similem capitis supremi, & Pastoris ouium necessitatem, collata est cū Iure successionis, vt fert certa Patrum traditio, de qua in Epilegomenis subnotatione 2. Veritate 2. Itaque defuncto Sancto Petro, Apostoli qui ei fuere superstites, æquè subiacerunt eius successoribus, ac ipsi Sancto Petro subiacerant, cum moderaretur Ecclesiam. Ac proinde Pontifices Apostolis coæui, poterant vti eorum opera cum imperio, eosque dirigere, & iisdem præscribere, quæ congruentiora viderentur. Hæc tamen erat potestas in personas, & cum personis ipsis euauit. Vnde si qui tituli Sancti Petri inuoluunt ius illud in personas Apostolorum, licet ij tituli post Sanctum Petrum cōmunes fuerint illis Sancti Petri successoribus, qui eodem cum aliquibus Apostolis vixerunt tempore; tamen non possunt recenseri inter titulos communes sancto Petro, & illis eius successoribus, qui post Apostolos vixerunt.

Omnes tamen Sancti Petri successores, (vt secundo loco statuebam,) par cum eo ius habuerunt in decreta ab Apostolis edita. Vnde poterant (& etiam nunc possunt si res ferat,) mutare, & abrogare eorum decreta. Vt videmus fecisse S. Victorem Papam, qui præceptum S. Ioannis Euangelistæ circa celebrationem Paschatis, abrogauit, non alia, quàm Petri potestate. Quinimo, quia potestas posteriorum Pontificum, in qua succedunt Sancto Petro, manauit à Christo, nec est subordinata potestati S. Petri, sed par, & æqualis; æquè potuerunt, ac etiam nunc possunt

sunt

sunt (si res ferat ,) Sancti Petri decreta mutare , ac cæterorum Apostolorum , vel suorum aliorum antecessorum . Sic enim posteriores Pontifices , quia cessarat causa legis , abrogarunt præceptum latum ab ipso Sancto Petro , cum Concilio Hierosolymitano , de abstinentia à certis cibis seruanda . Nimirum mutatio extra regulam fidei , quam Tertullianus l. de Veland. Virg. c. 1. rectè statuit irreformabilem , est in potestate Capitum Ecclesiæ quoad disciplinam , & conuersationem , vt idem Tertullianus affirmat ; subscribitque S. Leo Epist. 90. Consentiant in hac doctrina de potestate Pontificis in decreta Apostolica , S. Thomas , quodlib. 4. art. 14. & in 4. dist. 28. *ad quoddam argumentum* , & Opusc. 19. c. 4. *sub finem* . Azor. tom. 1. lib. 5. c. 15. q. 4. & tom. 2. lib. 4. c. 28. q. 1. & Suarez. disp. 10. de Fide sect. 1. nu. 28. Liquet ergo aliquos Sancti Petri prout Pontificis titulos , non æquè pertinere , ad omnes eius successores , quia inuoluebant personas , non nisi ad aliquod tempus superstites . Nec plura de ijs Sancti Petri titulis , qui illi cum successoribus possunt esse communes , quia cadunt in eum prout Pontificem vniuersalem .

Sunt verò alij quidam tituli Sancto Petro tributi , spectantes personalia eius ornamenta , quos liquet , non posse Sancti Petri successoribus adscribi ; sicut fundamenta titulorum illorum non sunt alijs Pontificibus cum Sancto Petro communia . V. G. ex eo quod Sanctus Petrus , interroganti Christo , solus pro omnibus responderit , quod ipse esset Christus filius Dei viui ; dictus est à S. Athanasio Orat. de S. Andrea , *interrogatorum lingua discipulorum* . Et à Sancto Chrysostomo hom. 87. in Ioan. *Os Apostolorum* . Hoc constat non debere aptari Romanis Pontificibus , S. Petri successoribus , quia fundatur in actu , qui solius S. Petri fuit proprius ; similiterque tituli petiti à varijs S. Petri virtutibus , non sunt cum eius successoribus communicandi . V. G. varij Patres celebrant S. Petrum ab insigni feruore , vt Chrysostomus in cap. 2. ad Galat. Epiphan. in Anchora-

to, Theodoretus Orat. de Charit. vbi etiam de S. Petri in Christum amore præclarè disputat; Eiusdem humilitatem in ferenda S. Pauli reprehensione, hortandisque fidelibus, vt eius Epistolas, quibus se notatum nouerat, studiosè euoluerent, laudarunt S. Greg. hom. 18. in Ezech. S. Cyprianus Epist. 71. & S. August. Epist. 19. Carolus Rex Epistola ad Adrianum edita in calce Opusculorum Hincinari. Et præclarè in simili fidelium aduersùs eum murmure ob aditum Cornelium Gentilem, humilitatem Sancti Petri suspicit S. Gregor. lib. 9. Epist. 39. ad Theoctistem Patriarchiam; Fidem eximiam S. Petri, cùm varij Patres infra adducendi exornarunt, tùm nominatim S. Clemens initio primæ Epistolæ verbis illis, quæ ad fidem eius pertinere; optimè expendit Turrianus 2. contra Magdeb. c. 14. [Petrus veræ fidei, & integræ prædicationis obtentu, fundamentum esse Ecclesiæ definitus est, qua de causa etiam Domini ore diuino, cognominatus est *Petrus*, qui fuit primitiæ electionis Domini, Apostolorum primus, cui, & primo Pater filium reuelauit, cui, & Christus competenter beatitudinem constituit; qui, & vocatus est, & electus, & Coniua Domini, & comes effectus, tanquam bonus, & probatissimus Discipulus; qui obscuriorem mundi plagam Occidentis (velut omnium potentior,) illuminare præceptus est; quique & integrè potuit implere præceptum.] A laboribus in studio iuandarum animarum, cadunt in S. Petrum tituli illi, quos per proportionem quandam alij cuidam Petro, Episcopo, S. Apostoli egregiè imitatori, accommodat Petrus Chrysologus serm. 107. vel apud eum alius, de ipso fortè Petro Chrysologo agens. [Ipse est Apostolicus Piscator electus; qui ad se turbas errorum fluctibus mersas, homo sanctitatis, vitæ, doctrinæ suæ reti, concludit ad fidem, hominum multitudinem copiosam. Et etiam ipse beatissimus, Apostolicus auceps, qui animas iuuenum per aëra volantes, calamo diuini sermonis attingit.]

Huius-

Huiusmodi titulos in S. Petri virtutibus fundatos, constat immanere ipsi S. Petro, nec debere ad eius successores transferri; eo solo titulo, quod sint illius in gubernatione Ecclesiae successores. Quod aequè dicendum est de varijs prærogatiuis personalibus S. Petro præcipuis, in quibus recensendis diligentiam probant Roffensis ad art. 25. Lutheri, Sanderus lib. 2. de Clauē David cap. 5. Bellarmin. lib. 1. de Rom. Pontif. à cap. 17. ad 25. Bosius lib. 18. de Signis cap. 1. Omnia huiusmodi decora, personalia sunt, & immanent S. Petro. Sicut è contrario si quæ fuerunt S. Petri probra personalia, vt Christi negatio, non est id cœnum Romanis Pontificibus S. Petri successoribus affricandum; prorsusque insaniunt Sectarij, qui ad conciliandam S. Petri successoribus infamiam, plurima in sanctissimi Apostoli dedecus, impiè aequè ac mordaciter addentant, præsertim Magdeburgenses Cent. 1. lib. 1. cap. 10. Si qui fuere næui in S. Apostolo, eos S. Marcum diligenter adnotasse, cum tamen S. Petri decora, vel leuiter attingat, vel prætereat, obseruauit Petrus Damiani ferm. 14. Et ratio inde petenda est, quod S. Marcus Euangelium exceperit ex ipsiusmet S. Petri ore. Iustus autem

per se, & suos, accusator est sui. Et mala

igitur, si quæ fuerunt in S. Petro, & bona

personalia, quibus abunda-

uit, non sunt vltra S. Petri

personam diffunden-

das; nec tituli in-

de petiti,

cen-

feri debent cum suc-

cessoribus eius

commu-

nes.